

Met een curieuze blik stak hij zijn neus in de eerste schoen en probeerde te zien wat erin zat, wat hij prompt met een vieze trek om de mond staakte. Met de punt van zijn mes begon hij de stikdraden tussen de zool en het leer open te wrikken, wat gezien de rotte staat van mijn schoeisel na al die maanden van nattigheid snel lukte. Met één stevige ruk van zijn werktuig wist hij de twee delen van elkaar te scheiden, waarna hij hetzelfde deed met mijn andere schoen, en ten slotte de stukken tegen het licht hield en ermee schudde, maar afgezien van enkele flarden voering die waren losgekomen, viel er niets uit.

Mijne heren, zei ik, nog steeds met de brandie van de armoedzaaier, maar toch al met een zekere beving in de stem, laat deze demonstratie u één ding leren, namelijk dat ik een vertrouwenswaardig mens ben. Ik had u uitdrukkelijk beloofd dat u niets zou vinden in de objecten en op de manieren zoals zonet door u tentoongespreid, en kijk, u hebt er niets in gevonden. Meer nog, u hebt mij nog onvermogender gemaakt dan ik u eerst had voorgehouden, aangezien nu ook mijn kleding en mijn schoeisel mij zijn ontnomen, wat mij achterlaat met deze oude broek en een hemd waar twee knopen af zijn.

(uit 'De dag dat we Andy zijn arm afzaagden', Marnix Peeters)